

som den Mand, der ellers er sigtet for en Forbrydelse, saa at han altsaa anholdes, sættes i Varetægtsarrest og gøres mør, saa saa vi maaſte en Gang bevise derfor. Jeg vil ikke anbefale det i andre Tilfælde, men det kunde være, at der fandtes en eller anden Kommissionsdommer eller en eller anden Overbetjent her i Landet, som kunde have godt af at prøve denne Medſart en Gang.

End Høgsbro: Jeg er ganske enig med den ærede Ordfører for Forslagsstillerne i det, han sidst udtalte om, hvorledes Sagen vilde stille sig, hvis der kom til at staa Paastand mod Paastand med Hensyn til de Klager, som fremkomme om Mishandling af Arresteranter, og hvoraf jeg har tilladt mig at fremføre nogle. Men idet jeg altsaa tager dette Forbehold, vil jeg for øvrigt sige til det ærede Medlem for Stubbekøbing (M. S. Larsen), at jeg jo er ganske enig med ham i, at ogsaa den anden Part bør høres, det er en usfravigelig Grundfætning i al Retspleje og bør ligge til Grund for enhver Dom ogsaa fra dette høje Tings Side, saa det er jeg selvfølgelig ikke blind for. Jeg har ikke udgivet det, jeg her i Dag har fremført for andet end, hvad det var: ensidige Fremstillinger; men jeg har tillige oplyst — og det synes jeg, at det ærede Medlem kunde have taget noget mere Hensyn til, end han gjorde — at jeg har gjort, hvad jeg kunde, for at saa dem gjorde til mere end ensidige Fremstillinger, netop ved ogsaa at saa den anden Part hørt. — Med Hensyn til Tjenestepigen ved Hølstebro, hvilken Sag jo har foreligget for Højesteret, oplyste jeg, at der var blevet afholdt Reassumtionsforhør over Arresterantøren og hans Kone og Datter, og der var Tilfældet ganske vist dette, at i alt Fald over for de fleste af Klagepunkterne stod selvfølgelig de anklagedes nej mod den tiltalte ja, og det vil antages jeg sikkert, i de fleste Tilfælde komme til at stille sig saaledes; thi naar der ikke sker andet end en Forespørgsel over for de paagældende, ville de selvfølgelig ikke bekende sig skyldige i det, der paalægges, det som den højtærede Minister nu med saa fuld Søje har stemplet som det, det er. — Med Hensyn til de andre to Tilfælde, da oplyste jeg jo, at hvad angaar den første Klage, den fra Konenovre ved Horsens, da er den indgivet til den højtærede Justitsminister for en Maaned siden, nemlig den 17de Oktober, og jeg skal altsaa her benytte Lejligheden til at minde den højtærede Minister om, at han glemte at være paa mit Spørgsmaal om, hvad der er foretaget i Anledning af denne Klage; thi jeg vil i

alt Fald endnu gaa ud fra, at den selvfølgelig er gjort til Genstand for nærmere Underfølgelse. — Med Hensyn til det tredje Tilfælde oplyste jeg ogsaa at Sagen er paa Vej til Justitsministeriet, og at de to Mænd, den paagældende Person selv og hans Broder, allerede mundtlig have henvendt sig til Justitsministeren om Sagen. — Naar det ærede Medlem for Maribo Amts 5te Valgfreds talte om „Forbrydervenlighed“, saa vil jeg sige, at hvis det var mig, han der sigtede til, føler jeg mig ikke ramt. De, paa hvis Vegne jeg her har klaget, ere jo netop Personer, der ikke eller i alt Fald ikke endnu vare dømt, det var deres Behandling som Varetægtsarrestanter, jeg klagede over. — Hvad angaar Konen ved Odder, da er hun overhovedet ingen Sunde bleven dømt; hun har tværtimod af Dr. Sylow faaet 50 Kr. i Erstatning for „uforskyldt“ Varetægtsfængsel for hende og hendes lille Barn som var med hende; saa hende kan man i alt Fald ikke stemple som „Forbryder“. Men i det hele gælder det, at det er dem, der ikke have bekendt sig skyldige eller i alt Fald tilbagekaldt deres „Bekendelser“, som jeg har taget i Forsvar, og det er Behandlingen af dem, før de „bekendte“, jeg har klaget over. Dette om Forbrydervenlighed hænger jo i øvrigt sammen med, hvad den højtærede Minister henviste, formodentlig som en Indvending mod Klagerne, nemlig dette Udtryk „straffede Individider“. Det er jo ganske vist saa, at de to af Klagerne — thi Konen fra Thyland er, som sagt, ikke blevet straffet — nemlig Tjenestepigen fra Hølstebroegnen og Bøveven fra Tyn, i Dødsfaldet staa som „straffede Personer“, idet de have udstaaet deres Straf. Men dels er det jo netop Spørgsmaalet, om de ere straffede med Rette og dels er det i alt Fald ikke stemmende med min Følelse, at man derfor ganske skulde lægge deres Klager til Side. Man maa jo erindre, under hvilke Forhold de have været fra det Dødsfald, da de bleve anholdte, „smækkede ned i Gullet“, og indtil de kom ud som „straffede Individider“, som den højtærede Minister kaldte dem. De have i denne Mellemtid — det gælder i alt Fald for den ene af dem, som var arresteret hele Tiden lige indtil han kom i Forbedringshuset — ikke haft Lejlighed til at konferere med nogen, som kunde tage sig af deres Sag. Jeg ved vel, at man maa have beskiftet ham en Defensor, men ham har Manden, efter hvad der er mig sagt, ikke set noget til. Naar man desuden ved, i hvilken Grad det ligger i en Forhørsdommers Magt at afsparre Arresteranterne fra Omverdenen, indtil de ere særdege, og naar man ved — og det ved den højtærede